

Gedweeste handelingen

Tranen van een half bestaan

Het liegen, eindeloos

Leeg soms wankel

De frivole avonturen

Van lichtzinnige verdoving

Geuit in volle handigheid

Die degelelijke braafheid,

temidden van welingelichte idioterie:

De macabere hoogtijdag van de ideale loonslaaf

Jezelf wurmen, niet wurgen

Een schoothond die niet meer denken hoeft

Om mezelf al nu te zullen memoreren

Al wordt er nog geademhaald

Ontkoppeld

Al wat stuk ging
De dagen vervlogen
Met het plotse *verdwijnselen*
Van wat voor daar nooit verdween
Nadat het in levende lijve verscheen

Het dienen te verhouden
Tot een nieuwe verhouding
Het pogen van nieuw vluchtgedrag
Al schiet schier leven terug:
Niet alles kan immers *verstruisvogeld*

Wat ik nog leven kan voor die enigste dood
Zou ik mij nog scheren
Behalve de *nietsmeerzeggende* beharing
Van wat ooit jouw huid bekoren kon
Dat ik toch slagen kon
Of in armen slapen kon

In dat probleem van niet wachten bekeren
Door(te)gaan, de onnavolgbare houdgreep
Het leven vervalt binnenkort
Wil jou ergens meer, maar moet nog leren jou
Niet meer willen te willen

Zowaar ik niet begreep
Had graag in dat hoofd gekeken
Wat je verloor te zien in de dingen
Soms in wat ik niet kan zeggen in mij

Ik verdubbel, ik besta en bestijg podia
Waar ik niet zal blijven hopen
Dat het realiseren zich heeft afgevangen
In nooit ontstane logica

Wat ken je nog?
Ik herinner me wasknijpers
Waar in ik kledij hing
Dacht ik dat ik niet meer denken kon,
 mag het donker? Dat alles niet meer jou
Maar dat wel achterbleef in mij
Dat laatste verlangen

Het verhangen vervoegen
Het vervangen vervroegen

Het eindigen bij jou

Door de poorten van het kwaad
Geen tijdgenoot meer van ons heden

De geschiedenis herhaalt het wilde
leven van het land zo-even

Langzaam laat je leven los
Tergend onbehandelbaar

Laatst nog voetjes in de zee
Klom een boom en fietste

Maar een snee van bloed in ziel
Gaaf vele malen langer mee

Een diepte-interview met drank
Op al je antwoorden een sticker

Pleisters pasten niet op
De binnenzijde van je zijn
— en bovendien: de psycholoog
is stil —

Laak de lak en pluk de pluim
Terug al dat wat in leven was

Lichtleigrijs

Als ik, heel zorgvuldig, nadenk, dan weet ik, dat het eigenlijk al te laat is. Jij noemt dan: nooit, nieuwe kansen, 'opnieuw'. Ik schreeuw dan, ijlig zacht: vluchten, stranden. Mijn gebogen gebreken, gemoedwillig, maar wat ik anders wist dan een zon die opkomt en weer ondergaat en dat iedere dag herhaalt is nog niet tot me gekomen. Tot mij gekomen is wel: een salarisspecificatie, geadresseerd ongeïnteresseerd drukwerk van de loterij en een fotoboek. Het één is meer waard dan het ander, al projecteert het één een illusie van veel waarde te kunnen zijn: over mij, jou, ons. Over ons. Dat ik dat nog zou schrijven, iets over ons. Ons bestaat al zo lang niet, ons bestaat al zo lang niet meer. Ik vrees beelden niet meer te kunnen herkennen, ik vrees de ironie, ik vrees mijn sarcast. De steeds weer toenemende mate van pragmatiek in verloren letters.

Ik sta op de brug en jij loopt langs het water. Je lage lichte schoenen knispere over grind. Je wankelt. Je zweeft. Ik zwaai, als een hand opsteken ook zwaaien is. Je staat naast me. De hoofden in de zon, de haren in de wind. Woorden spreken die niet bestaan. Ik fluister en ik leg mijn handen op je schouders. Met duimen graaf ik langzaam kuiltjes in je schouderblad. Niet alleen ik fluister. Jij fluistert ook. Een communicatieve situatie. Maar straks fluistert de wind. In welke taal fluistert de wind?

De waarheid: jij keek niet eens want je liep niet daar maar ook ik stond daar eens niet. Het onmogelijke beeld, het gedenken van *wat zich aan mij is voor gaan doen*. Mijn handen raken jou niet aan. Mijn handen raakten jou niet aan. Ze raakten slechts de onherroepelijk vals geworden herinnering.

Eenseizoensgedaante

De minuten waarin ik je in mijn armen wens. Onwennig vertrouwd, waar meer dan één reis verdwenen is.

Wat we niet zeggen maar met onze ogen zagen. Gelijke blikken, van de *ellentelange* optocht van een bestaan apart. De duizenden scenario's die in al die jaren passeerden: een schlemiel die zichzelf een held denkt. Ik zie je niet, dus denk ik des te meer over plekken waar ik je bekwaam toevallig bevrijd. Het leven oneerlijk, ik beroof me van het aanstellen slechts als ik loslaat en mezelf loslaten gebeurt niet vaak, jou loslaten zelfs des te minder.

Dat jouw hoofd niet meer op mijn rechterschouder rust; dompel ik me verder onder in de plekken waar we niet waren — dat zijn ze allemaal.

De oneindige dansvloer lonkt, ze pocht van het zweet en het bier en golft op de lokken van jouw haar die de ruimte bedwelmen, of ten minste de ruigte tegenover je. De maniak die jou niet slechts mee naar huis wil nemen, maar naar dat andere leven.

Welke verantwoording valt er af te leggen voor wenselijke situaties? De ingebrekestelling waarmee ik alles benader wat je naam draagt, wat kan ik nog anders dan je zien in al dat andere? Alles is helaas niet jou. Wat jij anders dan die zomerse verschijning was, een eenseizoensgedaante die muziek kon toveren en was als zonder angst.

Het verlangen naar de schim van waar niet aan toegegeven moest. Waar ik zelden woest, woedde nu de oneindige haat tegen al het andere. Alles wat niet voor of met jou mocht vriendelijk verzocht worden op te donderen. Anders kon ik er niets van maken.

Niets anders dan een afrekening op humor, iets wat nog niet te plaatsen is, behalve op het zoeken naar nieuwe jasjes. Van het wilde *buiten elkaar* zoeken, in plaats van *naar* buiten met elkaar. Dat de verandering niet lijmen moet, maar overwegen.

Schrödingers leven waarin je niet dood bent maar er van levendigheid evenmin sprake kan zijn.

De Voorbeeldburger

Je denkt dat het nooit anders is geweest. Al besef je je, welke goedgeschapen gedachtes er in onheilspellendheid kunnen schuilen. Het hek voor niets; je verlangen gebroken omdat er toch niet samen door eenzelfde deur.

Dit is het beeld: jij in een savanne met een koala over je schou-
ders. Waarschijnlijk heb je nooit anders gekund. Want je staat daar zo mooi alleen voor.

Dit is niet het weekend van je leven, niet iets dat alles plots miraculeus anders maakt, behalve je eigen gedachtes. Mis ik haar of is zij alles waar ik op terugkom als er niets anders meer is om aan te denken.

We staan, we spelen, we openen de poorten van elkaars ziel. Ik beken dat jij meer leeft en jij uit de volle overtuiging dat alles onvergelijkbaar. Dat de paden waarmee men op iets komt anders kan zijn; maar als wij uiteindelijk elkaar vinden: dat is wat telt. Als wij in elkaars armen en wij niet meer loslaten. Als wij niet meer loslaten omdat je weet dat het voor eeuwig. Omdat je dat nu eenmaal 'weet' - dat gevoel - *voorbijstrevend* aan verliefdheid omdat het nog echter, nog intenser en niet wegebt omdat het altijd ergens in je is geweest. Nooit anders voelde.

Wanneer deze gekheid verloren ging. Toen deze waanzin werd bedacht. De creatie van iets dat 'ik' heet werd volbracht en het werd een monster. Een monster enerzijds; met de bevochten demonen die nog steeds soms deelnemen en dat wat ratio heet overneemt. En de liefhebber van het leven anderzijds: die netjes is met de kantoorbaan, vrienden. Een voorbeeldburger.

Moet er doorgemaakt worden wat niet doorgemaakt zou moeten kunnen worden? Omdat de regen oneindig en het onwetende zieltje de dans ontsprong. Door door door tot het einde van het ademen. Omdat de verdoving van het bestaan soms sterker moet.

Je denkt snel dat dit voor altijd is. Bij iedere scheut pijn knijpt je hem; hoe lang duurt dit ongemak?

Wanneer rechtvaardig ik dit bestaan? Wanneer is de geleverde bijdrage aan de maatschappij voldoende om mentaal schuldvrij te zijn? Is dit eeuwigdurend zolang de wind bomen omgooit en ik jou memorabele momenten schenk? Totdat je niet meer weet wat je bijdragen moet; waar je draait in de wereld ligt als de onrust in je hoofd blijft, ongeacht wat je probeert. Soms is het weg, even, als een zonnig uur op een grauwe dag. Maar meestal is het messcherp aanwezig; door stalen zenuwinzinkingen heengeblazen alsof je een kat met nog genoeg levens overhad. Maar dit is eenmalig.

Deze ademhaling is eenmalig en deze seconde, deze minuut van dit uur van deze dag van deze week van deze maand van dit kwartaal van dit jaar van dit decennium van dit millennium van deze wereld in dit heelal is, eenmalig. Je kan iedere seconde van iedere minuut van ieder uur van ieder maar één keer spenderen. Slechts eenmaal uitgeven aan een ervaring. Aan mooiheid, aan lelijkheid. Je kiest alles. Je hebt gekozen wie jij bent en waar jij woont en met wie jij je tijd doorbrengt. Later als je groot bent begon toen jij glibberig uit een baarmoeder tevoorschijn kwam. Toen begon het en na een vijftien jaar mocht je echt gaan denken en heb je alles besloten wat leed

naar jouw bestaan op deze seconde van deze minuut van ... En dat is de alleszeggendheid van leven, van bestaan. Dat wat je doet, wat je laat, beslist wie jij bent op deze vlek.

En zolang je meer schoonmaakt dan dat je besmeurt mag het?

Bijvangst van het leven — hoeveel moet je winnen om je geen verliezer meer te voelen? Om de gemiste kansen van vroeger ongedaan te kunnen maken; kan je alleen maar de beste variant van jezelf worden vandaag, nietwaar?

Welkom bij mijn brein

Niet al te lang geleden moet het zijn geweest, dat ik jou niet eens kende. Zoveel minuten, dagen en weken zijn er gepasseerd, waarin ik niets afwist van het bestaan van jou. Het nu-ik-weet-dat-jij-bestaat-doemdenken vangt aan. Ik probeer het voor een laatste keer te perspectiveren, dat ik pre-nachtmerrie-vrouw, want droomvrouw kan ik je niet echt meer noemen want je bestaat, ook gelukkig was. Dat de oprecht gelukkige momenten; of dit nu was het nat geraken in de piraña in de Efteling, of verliezen met stratego van de toen mooiste vrouw: het heeft bestaan en ik heb bestaan. Ik kan niet ontkennen dat het niets deed. Integendeel, maar terugkijkend op hoe verder weg in je leven, hoe minder je jezelf nog bent omdat je constant verandert.

We delen stiltes die niet ongemakkelijk zijn maar waarin we blikken wisselen die alleszeggend zijn en kloppen. De wandeling die we zijn aangegaan is twintig kilometer. Zeg vijf kilometer per uur: vier uur aan elkaar vastzitten. Of beter belemmeren we elkaar niet: ga jij of ik honderd meter voor of achter lopen. Ongezellig (maar) handig. Of voetig want de enige handen die hierbij komen kijken zijn de gemisinterpreteerde handgebaren van agressie, van jaloezie. Er bestaan fases in het leven van een humaan waarin emoties niet gelezen kunnen worden en slechts geclassificeerd kunnen worden als positief of negatief. Ik kijk naar je, naar je hele lichaam maar vooral je gezicht. De honderden vormen die jouw hoofd kan laten zien: simpelweg door een stel vurende neuronen die de voorkant vertellen welke spieren er gebruikt moeten worden. Het is zo ingewikkeld in deze nog

ingewikkeldere wereld. Gun mij mijn kans op simpelheid. Dus: hoe zetten wij jou overwegend (lees: uitsluitend) negatieve emoties om in iets dat wel leuk is?

Ik vertel een grap. Ik vertel nog een grap. En nog een. Nog twee zelfs. Ik had gehoopt dat je je hersenen had aangezet de spieren in je gezicht te laten veranderen, dat je ze ertoe had kunnen bewegen je vocaal in te zetten om de onomatopoëtische woorden *hahaha* te doen laten klinken. Als niets doen ook iets doen is, doe jij bijzonder veel door je gezicht geen greintje vooruitgang te laten boeken. We wandelen nog steeds en nog steeds naast elkaar en niet honderd meter achter elkaar. De 'stappen' om het zo ver te laten komen zijn te groot, de haat te klein net als de liefde.

Wanneer was dit een goed idee? Is het concept van de 'idee' net zo vaag als het concept van onze liefde? Het schijnt te bestaan, maar of dat in deze werkelijkheid is moeten we nog even afwachten. In parallelle universa zie ik soms hoe we in de zee dansen, maar vaker nog hoe je om mijn grappen lacht. Ik zeg per ongeluk iets over je lichaam in plaats van over je karakter en de fittie is on(derweg), net als wij. Rennen we voorbij de wulken, de strandgapers, de scheermessen: zie ik hoe de buitenkant van je schoenen langzaam verkleuren door het vocht. Denk ik aan de vorige keer dat dat gebeurde:

Drie bier dansend in iedere hand wordt zorgvuldig, met een haast vakkundige precisie, bij de recipiënten afgeleverd. Verdwijnt eerst in een zwart gat, daarna in hossend maagzuur. We dansen en dansen en dit is de beste avond ooit. Het beste feest ooit. Zoals ieder weekend ieder feest. Wat we vergeten en zwe-

ren nooit meer te doen doen we die week erop sowieso weer. We zijn gefascineerd door het loslaten. Het erop losgaan of het los laten gaan. De beat verwacht alle ledematen en stuurt ze links rechts nog een keer. De vloer is vochtig van de regen van de onderkant van de schoenen die eerst buiten liepen, maar vooral van links rechts alcohol. Nog meer dan dit: de vloer is voeten. Verplaatsende voeten. En hoofden. Gezichten. Vochtig van het zweet, van de hitte. Dit moet de laatste keer geweest zijn waarop wij tegelijkertijd lachten. Maar niet eens meer om dezelfde grap.

We zijn anderhalf uur aan het wandelen en wie ben jij? Ik had in mijn hoofd een voetbalwedstrijd kunnen kijken in deze tijd. Dat had me waarschijnlijk beter vermaakt, omdat er daar ten minste een kans was op vermaak. De kansen tussen ons zijn verkeken, of erger nog: hebben nooit bestaan. De wezens die bezit namen van ons hoofd en zeiden wat we moesten willen of doen: knuppel ze dood zoals jagers zeehondjes doodknuppelen. Beter hadden we een Disney-film gekeken, gefilosofeerd over de zin van ons bestaan — alles beter dan dit — pannenkoeken gebakken, *zusammen zocken* of een mooie wandeli... Neem het moment. Wees in het moment. Denk aan mediteren. Nee, niet denken aan: mediteer zelf. De namen zijn er te veel en het is tijd voor het leukste strandspelletje: zo lang mogelijk passen zetten met je ogen dicht. De eerste met natte voetjes heeft verloren. De tijd loopt.

Jij loopt, wij lopen en wij zijn gaan praten. Geen voetbalwedstrijd, alleen jij. Mijn hoofd denkt aan: dit moet ontsporen. We praten over koeien en kalven, over je moeder en haar kinderen.

Ieder gesprek wat wij voeren eindigt bij jou, voeren. Net als je moeder. Mijn trucje is om alles te bagatelliseren: alles van waarde wordt onbelangrijk met een slechte *yo-mama-joke*. Ik kan nou eenmaal niet serieus sterven. Ik kan mijn onsterfelijkheid niet onder ogen zien net zoals jij je moeder niet onder og... Kijk, ik probeer het wel: seriositeit. Dat spel je inderdaad met een o. Ik ga in op alles wat er niet toe doet nu: de artefacten van taal of jouw prachtige lichaam. Ik kan immers niet sterven zolang ik mezelf bezighoud met onbelangrijkheden, heb ik mezelf aangeleerd. Zolang ik niets van waarde doe, maar dan ook echt helemaal niets, zolang staat de tijd stil. Zolang wil je bij me weg. Je bent op zoek naar de echte ik. De echte ik kan zijn hersenen niet herprogrammeren zolang hij met jij.

Ik drink water, vergeet deze wandeling zoals ik alle momenten tussen ons wegstop in de kelders van mijn brein en heb andermaal een dag ingevuld met het 'doden' van tijd. Ik zeg altijd maar zo: het doden van tijd is beter dan het doden van een ander. Maar... Als ik andermans tijd louter aan het doden ga, dood ik hen dan ook niet, zij het indirect? De ode aan mijn hersenen, en welkom bij mijn brein.

Gedragingen

Ons aangeleerd dooduitstellend gedrag is alles wat we ooit kunnen uitvoeren. Verlost onze kennis ons op termijn van de doden? Van doodgaan? Men zou al kunnen stellen dat dat gaande is: niet met onze getransplanteerde of kunstorganen, maar omdat we alles documenteren, zodat ieder ander erbij kan. Dan is de vraag of een groep mensen, een civilisatie, ook slechts dooduitstellend gedrag kan uitvoeren of dat wij een hogere betekenis aan kunnen dragen.

De civilisatie die eigenlijk ongciviliseerd is. Schop steen opzij, wankelende wielen in westenwind, nog een paar procent meer economisch succes en onze schoenen vullen Sinterklaas weer beter, kunnen we niet een keer de *paaseikerstolpepernootjes* afschaffen in plaats van aan. Waar we nergens meer heen kunnen zonder het reeds honderdtachtig dagen vooraf vast te hebben gelegd in nullen met enen of wat diezelfde nullen met enen voor ons op papier gesneden met nullen met enen hebben gezet. Ontdoe mijn vervloekte ziel van het beter weten in plaats van een slecht geweten en onthul de onachtzame momenten van mijn speling met het lot van onze spelling. Geef mij verdomme een god om het op te blameren. Om die onmacht te hervormen naar iets van waarde voor andermaal ziellose anderen.

We verblijven in de treinen die ons brengen naar waar we niet moeten zijn. Wij wensen tevergeefs ons geluk bijeen in de dagen dat het allemaal niet zo lekker gaat, rangeren wij in al onze hebzucht onze kunstmatige geluksgoederen bij elkaar zonder de gedachte: wij stellen de dood uit.

Gedaanteverwisselingen

We ontkomen zoveel jaar lang aan alle vormen van pijn. Misschien omdat je een gezond genenpakket hebt gekregen van je voorouders. Misschien omdat je je nooit echt had hoeven laten raken door wat er van binnen speelt. Hoe het leven het moeilijkste en het makkelijkste ooit is.

Makkelijk is het ademen, het eten, het voortplanten, het tv-hangen; de dagen op elkander laten volgen alsof er niets werkelijk gebeurt.

Moeilijk zijn alle secundaire gedachten over je leven, het bestaan. Al het moeilijke laat zich vangen in dat wat ons onderscheidt van het dierenrijk. Het bijzondere brein. Het mooiste brein; als het op ontdekkingsreis is door de werelden; als we door het heelal zweven of leren hoe dingen in elkaar zitten. Het lelijkste brein; meestal veroorzaakt door de buitenstaanders die zich niet kunnen gedragen naar de omgangsnormen en -waarden. Ingegeven door de verkeerde raadgevers van onze hoofdzonden. De zucht naar macht, ten koste van elkaar.

Moeilijker is jou laten gaan. Vaak stel ik mij situaties voor waarin ik me anders zou gedragen. Wat zou de gevolgtrekking van zulk een geval geweest zijn, in de wetenschap dat vlinders stormen veroorzaken... Maar deze vlinders vliegen alleen imaginaire rondjes in jezelf.

Het moeilijkst: je hoofd hooghouden. Je hoofd hooghouden terwijl je in constante pijn zit en niet kan bewegen. Maar we beloven onszelf niet te vinden in de drugs, drank en rock-'n-roll van een vluchtend bestaan.

Dus vinden we onszelf de volgende ochtend weer niet dood.

Deze psychologische oorlogsvoering met jezelf nadert het einde; het zoveelste einde. Niet in stoppen met, maar in transformatie. In de evolutie van je pathetische gedachtestromen naar iets wat een betere representatie is van je gevoel.

Dus laten we deze haar voor de zoveelste keer los. Maar nu wissel je haar voor jezelf in, en is het geen gedaantewisseling voor een andere haar. Dus accepteren we het tijdelijke zelfverkozen alleen.